

af Storm kunde søge Læ bag udliggende Øer og meget ofte være i Stand til at fiske godt paa det af Land beskyttede Territorium, medens Fiskeri paa Bankerne vilde være ganske umuligt paa Grund af Storm. Den lovlige Adgang til Territoriet vilde naturligvis ogsaa betyde en stor Betyggelse for Mandskab og Skib under pludseligt opstaaende Storme. Det er en urimelig Bestemmelse, der blankt forbyder Danske at fiske indenfor det grønlandske Søterritorium, og denne Bestemmelse maa revideres, saaledes at danske Undersaatter ikke slaas i Hartkorn med Udlændinge, men paa dette Omraade nyder de samme Begunstigelser som Landets Indbyggere. Intet andet Land i Verden har i sine Fiskerilove Bestemmelser, der forhindrer langt største Parten af Landets egne Beboere i at udnytte Landets naturlige Muligheder. Her drejer det sig tilmed om fuldt forsvarlig Udnyttelse paa nøjagtig samme Maade, som andre Lande udnytter deres Fiskerigdomme til Fordel for deres egne. Her er ikke Tale om Rovdrift under nogen Form, end ikke Tale om en Udnyttelse, der i allerringeste Grad — og dette ønsker jeg at understrege — vil lægge Grønlands Indbyggere Vanskeligheder i Vejen eller formindske det forventede Udbytte af deres egen Deltagelse i Fiskeriet. Dertil er Fiskerigdommen for stor.

Allerede i Fjor ved Behandlingen af den grønlandske Fiskerilov fremhævede jeg, at jeg nærede nogen Betænkelighed overfor Bestemmelserne i Fiskerilovens §§ 2 og 3, og jeg henlede — det staar i Folketingstidenden Sp. 5693—95 — den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at Spørgsmaalet om Fiskeri fra dansk, herunder færøsk, Side under Grønland for Tiden var meget aktuelt. Men den højtærede Indenrigsminister forstod ikke min Henvendelse, idet han opfattede den som et Ønske om at gøre Grønlænderne til Lønarbejdere i dette Fiskeris Tjeneste. Noget saadant tilsigter jeg ikke, idet jeg tværtimod er fuldt enig med alle grønlandsinteresserede i, at der ikke paa nogen Maade maa foretages noget Indgreb i Grønlændernes berettigede Erhvervsinteresser. Men det vil der heller ikke blive, selv om man giver Skibe under dansk Flag Ret til at fiske paa Territoriet — der er Fisk nok baade til Grønlænderne og til Danske. Erfaringen fra i Aar siger os, at Tilladelsen til at fiske indenfor Territorialgrænsen er nødvendig, hvis Fiskeriet skal kunne betale sig. Jeg kan i øvrigt godt

gaa med til, at man for ikke at træde Grønlændernes Rettigheder for nær eventuelt vil forbyde danske Skibe at fiske paa Fjorde og muligvis ogsaa paa de Fiskepladser ud for de større Kolonier, hvor Grønlænderne nu er vante til at fiske.

Heller ikke vil Grønlændernes velforstaaede Interesser blive gaaet for nær, hvis danske Skibe faar Ret til at lægge deres Fangst i Land paa Grønlands Kyst. Dette sidste er af vital Betydning for Fiskeriet, men vil jo ogsaa i Henhold til den højtærede Ministers Udtalelser formentlig fremtidig kunne lade sig arrangere. Intet Fiskeri fra dansk Side under Grønland vil kunne svare Regning, medmindre en saadan Tilladelse ogsaa bliver givet. Tilladelse til at anvende Depotskibe, der ligger paa Fjordene, og til hvilke Fangsten kan omlades, vil være et Skridt i den rigtige Retning, men vil i Længden ikke være tilstrækkeligt.

Hvis det danske Fiskeriforetagende, der i Aar har opereret ved Grønland, havde haft de Begunstigelser, jeg her nævner, var Resultatet ogsaa i pekuniær Henseende blevet tilfredsstillende, og dette Forhold maa tages i Betragtning ved Bedømmelse af Sagen.

Fiskeriet efter Helleflynder og Torsk foregaar langs en 200—300 Sømil lang Kyststrækning, og selv om Skibe i Tilfælde af Sygdom og Havari eller for Vandfyldning har Lov til at anløbe enkelte Kolonier, er dette dog langt fra nok. Dog tror jeg, at det i Øjeblikket vil være tilstrækkeligt, hvis der gives Tilladelse til, at danske Fartøjer maa anløbe 3—4 nærmere fikserede Pladser paa denne lange Kyststrækning, for at de der kan landsætte Fangsten eller afhente nye Forsyninger af Salt, Olie, Kul eller Proviant, Forsyninger, som de tidligere har lagt i Land paa de paagældende Steder, eller som er opmagasinerede i Depotskibe. Det vil være tilstrækkeligt, hvis man anvender Pladser, hvor Grønlænderne som Regel ikke færdes, men Fiskerne maa paa disse Pladser have Lov til at opføre de Bygninger, der er nødvendige for Opbevaring af deres Fisk og Forraad.

Der er endnu et Spørgsmaal vedrørende Fiskeriet, der er af stor Betydning for dettes Udvikling, og det er Agn-Spørgsmaalet. Skibene kan som Regel ikke medbringe tilstrækkelig store Mængder frossen Sild som Agn, og det vil derfor være af Betydning, hvis der aabnes dem Adgang til, eventuelt med en grønlandsk Embedsmand som Mellemed, at købe friske eller